

I nærværende udførlige Fremstilling vil de af Flertallet stillede Endringsforslag finde sin Begrundelse. Enkelte yderligere Smaaendringer tiltrænge næppe nogen saadan.

Sluttelig bemærkes, at der, foruden de Lovforslag i andre Lande, som ere omhandlede i Regjeringsforslagets Motiver, nu ogsaa foreligger et Lovforslag, fremsat af den tydske Regjering. Dette Forslag stemmer i alt væsentligt overens med de øvrige europæiske Lovarbejder om samme Emne.

Et Mindretal (Dalsgaard og Westergaard) er enigt med Flertallet om, „at ved denne Sags Behandling bør Hensynet til det udenlandske Marked være afgjørende“; men vi ere ikke fuldt enige med Flertallet om, hvordan dette Hensyn bedst varetages. — Vi kunne nemlig ikke se rettere, end at det, saalænge Margarinen ikke stattes nær saa høit som Meierismørret, vil være meget farligt for vort Meierismørss Stilling i Udlandet, naar det her er tilladt, som Flertallet ønsker, det vedblivende skal være, at fabrikere, indføre og udføre Margarinen i en saadan Stikfelse, saa den ikke kan stjæles fra Meierismørret uden ved kemisk Analyse. Thi vi tro ikke, det da vil være muligt at forhindre at adskillige Bedragerier dermed vil blive udført. Afgangen dertil vil være for let, og Udfigten, til at det skal blive opdaget, for ringe, til at det ikke skulde friste adskillige til at være Forsøget. — Erfaringerne fra den Tid Loven af 1ste April 1885 har virket, hvorom henvises til Smørtommisionens Betænkning Side 20 og 21, tale ogsaa for denne Opfattelse. Og selv blot enkelte saadanne Bedragerier kunne muligvis skade os overordentlig meget, idet de kunne, naar de blive tilstrækkelig udnyttede af vore Konkurrenter, svække Tilliden til det danske Smørss Egthed. Og at dette vilde være til overordentlig stor Skade for vort Landbrugs Udvikling og derigjennem for vort Lands, derom er der ikke og kan der ikke være forskjellige Meninger. Saa meget mindre som det sikkert er rigtigt, hvad Flertallet ud-

taler, at „et tabt Marked vansteligere kan vindes tilbage end et nyt erobres“. Men selv om det var sikkert, hvad det jo umulig kan være, at vi, naar vi fik en Lov, som den af Flertallet foreslaede, der med Hensyn til Garanti mod Forfalskninger og Bedragerier ikke byder væsentligt ud over Loven af 1ste April 1885, vare sikrede mod Bedragerier; selv da tro vi, at det langt fra vilde være uden Betydning dog at gaa noget videre og særlig til den Foranstaltning, som er foreslaet i Lovforslagets § 7, der indeholder Forbud mod at give Margarinen „den for Meierismørret almindelige Farve“. — Vi tro, at det ubetinget vilde styrke Tilliden til det danske Smørss Egthed, naar det blev bekjendt for vore udenlandske Kunder, at der her var sat et saa væsentlig og let i ginefaldende Skjælnemærke mellem Meierismørret og Margarinen. — Og foruden direkte at styrke Tilliden vilde et saadant Skjælnemærke naturligtvis ogsaa i høi Grad vanstelliggjøre Bedragerier. — Endnu en Grund har Mindretallet til at Hensyn til det udenlandske Marked at holde paa § 7. Danmark var det første Land, som begyndte at lovgive mod Margarinen; men siden Loven af 1ste April 1885 udkom, har adskillige andre Lande ogsaa taget Spørgsmaalet frem og næsten alle søgt at løse det paa samme Maade som vi. Det ligger nær at slutte, at de Foranstaltninger, som have viist sig at være utilstrækkelige her, ogsaa ville vise sig at være utilstrækkelige i andre Lande, og at denne Sag derfor ogsaa der i en nær Fremtid vil blive taget op igjen. Og vi kunne da ikke tro Andet, end at lige saa vist, som Loven af 1ste April 1885 har haft Indflydelse paa andre Landes Stilling til Spørgsmalets Løsning, lige saa vist er der Grund til at antage, at en ny og videregaaende Lov her ogsaa igjen vil kunne faae Indflydelse paa Udlandet. — Og kunde det lykkes overalt, at faae et saadant Skjælnemærke staaet fast mellem Meierismørret og Margarinen, vilde det ganske sikkert have